

[Thorndahl]

mand, hr. Knud Damgaard, indledte det eneste møde, hvor vi behandlede dette meget vidtrækkende forslag, med ved et flertal af fastslå, at der helt uafhængigt af udvalgsbehandlingen skulle afgives betænkning samme aften.

Så kan man selvfølgelig spørge, om boligministerens lovforslag er så godt gennemarbejdet og alle konsekvenser så grundigt belyst, at udvalgsarbejdet i realiteten skulle være overflødig. Men det fremgår tværtimod klart af boligministerens egne bemærkninger, at man ikke er klar over konsekvenserne. Man ved, at lovforslaget omfatter Albertslundsagen, men mere ved man faktisk heller ikke.

Princippet i finansieringen om, at man fra folketingets side tilvejebringer grundlag for at sætte dækningsløse obligationer i omløb, er i hvert fald helt usædvanligt og burde af hensyn til det principielle og det præcedensskabende føre til en meget grundig og detaljeret udvalgsbehandling.

Så kan man selvfølgelig spørge, om de problemer, lovforslaget har til hensigt at løse, er af en så akut karakter, at man af hensyn hertil nødsages til at jasse sagen gennem folketinget på blot en uge. Hertil er svaret et lige så klart nej.

Det eneste i dag kendte tilfælde, som lovforslaget vil omfatte, er jo Albertslundsagen. Om denne siger boligministeren i bemærkningerne, at der ikke på nuværende tidspunkt foreligger nogen endelig opgørelse over, hvad det vil koste at udbedre disse skader, men at der vil blive tale om meget betydelige udgifter, først og fremmest afhængigt af, hvilken tagkonstruktionsform der vælges ved den endelige udbedring af tagskaderne. Afgørelsen heraf, siger boligministeren videre, beror på resultatet af nogle iværksatte forsøg. Disse forsøg ventes afsluttet i foråret 1979, hvorefter de endelige udbedningsarbejder kan påbegyndes. Boligministeren siger hermed meget klart, at lovforslaget ikke behøver at blive vedtaget før ultimo marts 1979. Der er derfor ingen som helst reel grund til at jasse dette lovforslag igennem folketinget i løbet af en uge, tværtimod.

Jeg må derfor sige til hr. Hjortnæs og hr. Camre, at de i denne sag kan få brug for at mobilisere al den forargelse, de mobiliserede i forbindelse med lovforslaget om ændring af lov om tipping, da vi skrev betænkning. Jeg

går som en selvfølge ud fra, at der er konsekvens i hr. Hjortnæs' og hr. Camres politiske holdninger, en konsekvens, der naturligt må medføre, at hr. Hjortnæs og hr. Camre i denne sag vil stå sammen med fremskridtspartiet og værne respekten om folketingets arbejde og dermed forsøge at hindre det lovjaskeri, som regeringen og åbenbart også resten af socialdemokratiet ønsker gennemført i denne forbindelse.

Der er ingen tvivl om i forbindelse med Albertslundbyggeriet, at det sociale boligselskab både som bygherre, som ejer og som administrator har begået væsentlige fejl. Om tagskaderne siger vort største fagblad, Ingeniøren, i en leder den 19. december 1977 på basis af den udarbejdede skønsmandsrapport: »I et vist omfang bliver tage faktisk utætte, det er en normal risiko, som vi plejer at acceptere, fordi det fortæller os, at vi ikke laver overflødig sikre og dyre konstruktioner. Det er ærgerligt og til tider besværligt for husejere og beboere, men som regel til at overkomme. Men når de uheldige omstændigheder så at sige masseproduceres i Albertslund, så er sagen en anden, så får skaderne lov til at udvikle sig fra de overkommelige tætninger af tagpappet, som man skulle tro ejendommens vedligeholdelseskonto kunne bære, til omfattende fugtskader, som forsikringselskaber kalder en naturkatastrofe og bakker ud af, og så får sagen lov til at vokse fra måske 5-10 mill. kr. til de 40-60 mill. kr., der nu tales om. Men havde man skiftet sternbrætterne ud i tide og tætnet tagene i tilstrækkeligt omfang over de sidste fem år, efterhånden som lejerne meldte om utætheder, ville man i ro og mag have kunnet føre retssag om sternbrætter og eventuelle andre tekniske detaljer. Det hele ville have været til at overse, og husene ville have været tørre.«

I samrådet i boligudvalget i tirsdags kunne boligministeren i hvert fald i princippet tilslutte sig denne vurdering. Som det fremgik af førstebehandlingen i tirsdags, er det åbenbart både boligministerens og den socialdemokratiske ordførers, hr. Kaj Poulsens, opfattelse, at sociale boligselskaber hverken som bygherrer eller som ejendomsadministratorer kan drages til ansvar for dispositioner truffet som bygherrer eller som administratorer. Det er sikkert rigtigt, at socialdemokratiet i konstruktionen af det almennyttige bolig-